

HET HUIS VAN BEROUW

ANITA TERPSTRA BIJ UITGEVERIJ CARGO

Nachtvlicht

Dierbaar

Overmand

Anders

Samen

Vonk

De moedermaffia

Anita Terpstra

Het huis van berouw

2021

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2021 Anita Terpstra

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagillustratie Silas Manhood/Trevillion Images

Foto auteur Harry Cock

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 031 3441 3

NUR 305

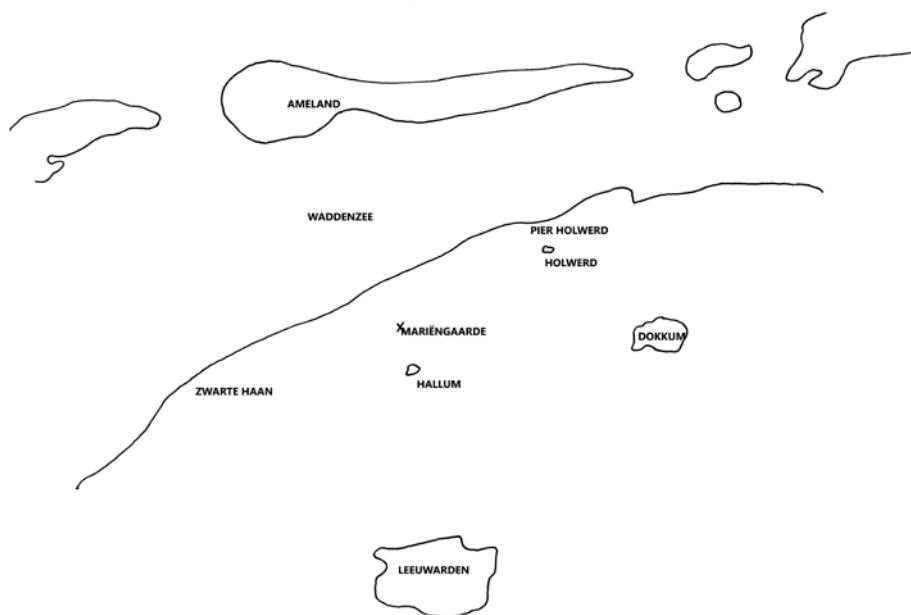
uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen.
Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mem

(Ik zal nooit meer mem haar verjaardag vergeten.)

Noot van de auteur: Het gebied en de dorpen die ik beschrijf, bestaan echt, al heb ik me enige vrijheden veroorloofd. Holwerd heeft bijvoorbeeld geen haven waar plezierboten aan kunnen leggen. Ook Mariëngaarde bestaat niet.

PROLOOG

‘Mag ik nog even een momentje voor mezelf?’ zei Rens tegen Fardau, die haar net had geholpen haar trouwjurk aan te trekken.

‘Tuurlijk,’ zei Fardau, al keek ze lichtelijk verbaasd. ‘Je gaat er niet stiekem vandoor, hè.’ Ze knikte naar het raam dat openstond.

Rens glimlachte en dacht aan al die keren dat ze stiekem uit dat raam was geklommen om Herre te zien.

Fardau keek op haar horloge. ‘We hebben nog vijf minuten.’ Voor- dat ze door de deur van Rens’ slaapkamer verdween, wierp Fardau haar nog een handkusje toe.

Rens ging voor het raam staan en ademde de frisse lucht in. Vanaf hier had ze een spectaculair uitzicht op de omringende weilanden en de zeedijk. Andere mensen hielden van het bos, de zee, de bergen, maar zij hield van deze eindeloze vlakte, die slechts hier en daar werd onderbroken door een handjevol huizen, boerderijen en bomen.

Als kind zwierf ze samen met vriendinnetjes urenlang door de grasvelden op zoek naar vogelnesten en konijnenholen. Ze ving kikkers en vissen, vermaakten zich met polsstokspringen, lieten zich van de zeedijk rollen tot ze er misselijk van waren, maakten bloemenkettingen en ‘hielpen’ boeren met het verzorgen van hun kalveren, lammetjes en pony’s.

Thuis hadden ze geen dieren. Ze was weliswaar opgegroeid op een boerderij, die ooit van haar opa van moederskant was geweest, maar omdat er niemand was die hem op kon volgen – hij had geen zoons en in die tijd was het nog niet gebruikelijk dat dochters het

stokje overnamen – had hij zijn grond verkocht. De boerderij zelf had Rens' vader gekocht en had hij – hij was eigenaar van een bouwbedrijf – laten ombouwen tot woonboerderij. De enige dieren waren de wilde katten die zich ophielden in en rondom de schuur. Haar opa was, samen met haar oma, naar het bejaardentehuis gegaan. De allereerste nacht daar was hij overleden. Een oude boom moet je niet herplanten, had haar moeder nog gezegd.

Het was begin mei en de natuur trakteerde haar op een van de mooiste dagen van het jaar. De zon scheen volop, bloemen schitterden in felrode, witte en helgele kleuren – een experiment van haar vader, die op zijn manier de bijenstand erbovenop wilde helpen – en de lucht was strakblauw.

Dit moest de mooiste dag van haar leven worden. Alles was tot in de puntjes geregeld. Niet door haar of haar aanstaande, maar door een weddingplanner, ingehuurd en betaald door haar vader. 'Mijn dochter gaat niet iedere dag trouwen, dus dit gaan we groots vieren.'

Dat was typisch haar vader. Niet vragen wat zij wilde, maar ervan uitgaan dat zij wilde wat hij ook wilde. Ze wist dat hij het goed bedoelde, al wist ze ook dat sommige mensen er gek van werden.

In de verte luidden kerkklokken. Het waren de klokken van het kerkje waar ze gingen trouwen, in Hogebeintum, waar de hoogste terp van Nederland zich bevond. Daarna zouden ze met het hele gezelschap naar het gemeentehuis gaan. Dan stond er een fotosessie gepland, gevolgd door het aansnijden van de taart. Rond zes uur gingen ze dineren, waarna het feest los zou barsten. Morgenavond zouden ze voor hun huwelijksreis naar de Malediven vertrekken, ook een cadeau van haar vader.

Vannacht had ze in haar ouderlijk huis geslapen, zoals de traditie voorschreef.

Voetstappen kondigden de komst van Fardau aan. 'De auto is er.' Met tegenzin draaide ze zich van het raam af. 'Ja, ik kom.'

'Ben je er klaar voor?'

Rens knikte. Fardau kwam achter haar staan om haar sleep op te

tillen en zo schreed ze de slaapkamer uit, de overloop op, de trap af, naar de gereedstaande auto. Haar vader stond even verderop nog te bellen. Hoe kon het ook anders. De zaken gingen altijd voor en door. Haar moeder was al in de kerk om alle aanwezigen te ontvangen. Toen hij haar in het oog kreeg, rondde hij het gesprek af en kwam met gespreide armen op haar af. Hij nam haar in een voorzichtige omhelzing.

‘Je ziet er prachtig uit.’

‘Dat mag ik hopen. Jij hebt geholpen de jurk uit te zoeken,’ zei ze.

Ze stapten in de auto, een mintgroene oldtimer die jarenlang in de schuur had gestaan en die haar vader voor deze gelegenheid had laten opknappen. Hij reed, Fardau en Rens zaten achterin. Fardau pakte haar hand en drukte er een kus op.

‘Wat zijn je handen koud,’ zei ze.

‘Zenuwen,’ zei Rens.

Het ritje duurde slechts enkele minuten. Rens’ vader parkeerde aan de voet van de terp, waar een stel schapen onaangedaan door alle drukte mechanisch verder graasde. Ze liepen de terp op, die bijna negen meter hoog was. Zij aan de arm van haar vader, Fardau achter haar om ervoor te zorgen dat de sleep niet vies werd.

Zodra Rens in de deuropening verscheen, klonk er rumoer van de gasten. Het orgel begon te spelen en ze kwamen allemaal overeind. De hele ochtend had Rens geprobeerd haar gevoelens weg te drukken, maar nu schoot ze vol. Ze knipperde heftig om de tranen terug te dringen.

Binnen was het aangenaam koel. De kerk geurde naar de witte bloemen waarmee de kerkbanken waren versierd. Terwijl ze over het gangpad schreed, keek ze naar haar dierbaren die speciaal voor haar en Herre waren gekomen. Ze vermeed het haar aanstaande aan te kijken, die vooraan in de kerk op haar stond te wachten.

Veel te snel was ze bij het altaar aanbeland. Haar vader gaf haar een zoen op haar wang en legde haar hand in die van Herre.

‘Je ziet er prachtig uit,’ zei Herre.

Rens glimlachte geforceerd. Ze was altijd een onderdeel geweest van Herre. Een ondergeschikt onderdeel. Lelijker. Minder. Saaier. Maar wel een noodzakelijk onderdeel, zoals een gloeilamp niet werkte zonder een stroomgeleider.

Het orgel hield op met spelen.

Omdat ze niet wilden dat een vreemde hen trouwde, hadden ze Erik, Herres oudere broer, gevraagd of hij als ambtenaar van de burgerlijke stand wilde optreden. Hij was kapitein van de veerboot van en naar Ameland en voor de gelegenheid droeg hij zijn uniform.

Heel even holde de tijd achteruit, naar het moment dat ze Herre had ontmoet. Ze was zeventien jaar oud en samen met een vriendin op vakantie naar Ameland, waar haar ouders een huisje hadden. Op de eerste dag gingen ze naar het strand. Het was slecht weer, de golven waren hoog en er stond een sterke stroming. Jeugdige overmoed maakte dat ze toch de zee in gingen. Het duurde niet lang of ze kwamen in de problemen. Haar vriendin wist op eigen kracht het strand weer te bereiken, maar Rens dreef steeds verder af door de sterke onderstroming. Ze raakte in paniek en probeerde terug te zwemmen, wat niet lukte. Het was verbazingwekkend hoe snel ze vermoeid was geraakt en kopje-onder was gegaan.

Zoals iedere zomer waren er lifeguards op het strand. Een van hen was Herre. Hij wist haar veilig naar de kant te brengen. Rens had zich kapot geschaamd en niet geweten hoe snel ze zich uit de voeten moest maken.

Die avond waren ze gaan stappen en daar liep ze Herre opnieuw tegen het lijf. Hij herkende haar en sprak haar aan. Het werd een van de mooiste nachten van haar leven. Ze dansten zo hard en zo lang dat zelfs de zon niet langer om hen heen kon en een kijkje kwam nemen. Rens had nooit helemaal begrepen wat hij in haar zag. Haar vriendin was veel knapper. Spraakzamer ook. Grappiger. Als ze op stap gingen, was zij altijd degene die overbleef. Of met een overblijver opgescheept zat. De hoofdprijs was nooit voor haar.

Haar vader vond het maar niks dat ze al op jonge leeftijd verkering

kreeg, maar na verloop van tijd had hij zijn vijandige houding jegens Herre laten varen. Inmiddels beschouwde hij hem als de zoon die hij nooit had gehad. Na zijn studie was Herre aan de slag gegaan bij BouwBedrijf, waar hij het inmiddels tot financieel directeur had geschopt.

De stem van Erik haalde haar terug naar het heden. ‘Het zal velen van jullie verheugen dat ik tijdens de ceremonie zo veel mogelijk mijn mond zal houden,’ begon hij. Er klonk zacht gelach. ‘Rens en Herre hebben zelf hun trouwgeloften geschreven. Rens, wil jij beginnen?’

Rens knikte. Fardau stak haar hand uit met daarin het papiertje waar Rens haar geloften op had geschreven, maar ze schudde haar hoofd en haalde uit de mouw van haar jurk haar mobiele telefoon tevoorschijn.

Tot haar grote ergernis trilde haar stem toen ze begon te praten. ‘Herre, als je me vierentwintig uur geleden had gevraagd of ik met je wilde trouwen, dan had ik volmondig “ja” geantwoord. Toen je me ten huwelijk vroeg, was ik de gelukkigste vrouw op aarde. De afgelopen maanden waren de beste van mijn leven. Ik kon maar niet geloven dat het lot mij zo’n man als jij in de schoot had geworpen.’

Niet-begrijpend keek Herre haar aan. Dit was niet wat ze hadden geoefend. ‘Wat...?’

‘Rens?’ fluisterde Erik.

De genodigden roerden zich, niet wetende wat er aan de hand was, maar ze voelden dat er iets niet klopte.

Rens legde iedereen met een handgebaar het zwijgen op. ‘Gisteren ontving ik een grote hoeveelheid berichten van een onbekende afzender. Ik zal ze voorlezen.’ Haar handen trilden toen ze het scherm ontgrendelde. “Ik moet je zien. Morgenavond? Dan is R. er niet. Ik kan niet wachten om je te neuken.”

Er klonken kreten van afschuw.

‘Wacht, het wordt nog beter,’ maande ze de aanwezigen tot stilte. “Als Rens half zo goed kon pijpen als jij, hoefde ik haar niet te bedriegen.”

‘Rens...’ Herre deed een poging haar mobiel af te pakken. Haar vader, die vanuit het niets naast haar was verschenen, gaf hem een duw.

“Ik smacht naar je, naar de smaak van je kut, ik loop al de hele dag rond met een stijve.” En om in stijl af te sluiten kreeg ik er ook een paar zeer expliciete foto’s bij. Die zal ik jullie besparen.’

Ze gaf haar telefoon aan Herre en wendde zich tot de gasten. Haar vader, en dat was zeldzaam, wist niks uit te brengen. Haar moeder en Fardau keken haar vol medelijden aan, beiden met hun hand voor hun mond geslagen, de tranen in de ogen. Dat beeld schoot als een pijl dwars door Rens’ bevroren hart, dat in duizenden scherven in haar borst uiteenviel.

‘Jullie zullen begrijpen dat er vandaag niet getrouwd wordt.’

EEN JAAR LATER

1

Rens vervloekte zichzelf dat ze uitgerekend vandaag had besloten de auto te laten staan en de twee kilometer van de boerderij van haar ouders naar de vervallen state te lopen. Vanochtend scheen de zon nog uitbundig, maar die was nu verdwenen achter een grijs wolkendek. De zeedampen waren, zoals altijd, snel en onverwacht op komen zetten en op dit moment, tegen de avond, was het koud en vochtig. Ze rilde in haar fleecjack en stak haar kin wat dieper in de kraag.

Al naargelang het weer en jaargetijde was het landschap ruig, lieflijk, mooi, onbestendig, een oase van rust, onherbergzaam en soms zelfs ronduit lelijk. Wanneer het dagenlang, of soms zelfs wekenlang, druilerig was en alles grijs en bruin en dor was, vervloekte ze deze plek. Om zich later, als de bloemen en het gras omhoogschoten, de bomen vol groen en de lucht stralend blauw was, gelukkig te prijzen dat ze hier mocht wonen.

Een paar weken geleden had ze haar intrek in een van de suites van de state genomen. Dat klonk chiquer dan het was. Ze had een matras op de grond gelegd en er wat meubels die ze bij een kringloopwinkel had gevonden, zoals een bank, een tafel en stoelen en een kast, in gezet. Het dak lekte en een van de ramen in de slaapkamer was verdwenen, maar omdat het tot nu toe goed weer was geweest, was dat geen probleem. Ze had er provisorisch een gordijn voor gehangen. Vanavond had ze echter behoefte aan luxe. Aan comfort en gemak. Misschien zou ze zelfs de jacuzzi aanzetten.

Haar ouders waren niet thuis. Op dit moment waren ze in Barcelona voor een bouwconferentie. Daarna stonden er allerlei belangrijke lobbyafspraken gepland. Niet alleen in Spanje, maar ook in Frankrijk en Duitsland. Het ging slecht met de bouw en haar vader zocht naar nieuwe markten in het buitenland. Het voortbestaan van het bedrijf, het inkomen van de werknemers, hing ervan af.

Even verderop kwam een man met een hond haar tegemoet. De hond, een sint-bernard, was niet aangeliend en rende achter een bal aan die zijn baasje net weg had gegooid. Rens was niet bang voor honden, maar zette zich toch schrap. Sommige honden waren niet goed opgevoed en sprongen tegen je aan, besnuffelden je of begonnen je enthousiast te likken.

De hond had de bal te pakken en wilde terugrennen, toen het dier plotseling neerviel. Zijn baasje stond even als verstijfd en rende toen naar de hond toe. Onwillekeurig begon Rens harder te lopen. Toen ze bij de man en de hond was, zag ze dat het Arend was, een van de mannen die voor haar vaders bouwbedrijf werkten en momenteel bezig waren met de renovatiewerkzaamheden van Mariëngaarde.

Arend zat op zijn knieën en had zijn hand diep in de bek van de hond gestoken. Er kwam bloed uit. Was dat afkomstig van Arend of van de hond, of van allebei?

Arend vloekte. Nu pas zag Rens dat de hond hem beet. Zonder na te denken pakte ze de kaken van het beest vast en Arend wist zijn hand te bevrijden. Die bloedde. Lappen vel hingen los en Rens meende bot te zien.

‘Ze stikt in de bal,’ zei Arend. ‘Ik krijg ’m er niet uit.’

‘Laat mij eens proberen.’

‘Nee, niet doen.’ Arend hield zijn hand omhoog. ‘Ze bijt. Het is een reactie, ze kan er niks aan doen.’

Rens stond in tweestrijd, maar niet lang. Het lijden van de hond was niet om aan te zien. Haar ogen flitsten paniekerig heen en weer en haar grote lijf schokte. ‘Ik heb kleinere handen, misschien lukt het dan. Hou jij haar kaken vast.’

Arend deed wat ze zei. Haar rechterhand verdween in de open-gesperde hondenbek. Het was glad en glibberig en de ruwe tong schuurde tegen haar vingers. Onwillekeurig klaptten de kaken van de hond weer dicht en ze voelde een scherpe pijn door haar hand schieten. Ze trok haar hand niet terug, het zou haar trouwens niet eens lukken. Arend trok uit alle macht aan de kaken van het beest. Het flitste door Rens heen dat hij die zou kunnen breken.

Terwijl ze wanhopig met haar vingers in de keel van de hond graaide – ze voelde het rubber van de bal – probeerde Arend zijn hond gerust te stellen.

‘Rustig maar, rustig maar. Het komt goed. We helpen je.’

Een paar meter verderop landde een kraai. Nieuwsgierig keek de vogel hen aan. Hij hipte in de richting van Arend, spreidde zijn vleugels en ging op zijn schouder zitten.

Arend maakte geen enkele aanstalten om het beest weg te jagen.

‘Je hebt een vogel...’ hijgde Rens van de inspanning. Met haar vrije hand duwde ze op het lijf van de hond, dat vochtig was van de mist.

‘Dat is Tammy, mijn tamme kraai. Vernoemd naar Tammy Wynette. Tam, Tammy, snap je? Sorry, ik zit te bazelen. Je hand...’

‘Geeft niks. Het leidt af,’ bracht Rens steunend uit. Ze verbeet de pijn en vloekte uit onmacht. Ze had het in ieder geval niet koud meer. Ineens hadden haar vingers grip op de bal en ze trok haar hand terug.

De hond zoog een enorme teug lucht naar binnen en sprong over-eind. Ze rende weg, om na een paar meter weer terug te komen. Ze wist van gekkigheid niet waar ze het zoeken moest en was door het dolle heen. Ze begon Arend te likken en daarna was Rens aan de beurt. Al die tijd had Rens op haar knieën gezeten en door het gewicht van de hond belandde ze op haar achterwerk. Met haar niet-gewonde hand probeerde ze het enthousiaste dier weg te duwen, al moest ze lachen om haar dankbaarheid en blijdschap.

‘Ja, ja, het is wel goed,’ zei ze.

‘Dolly, niet doen,’ sprak Arend de hond bestraffend toe.

‘Dolly?’

‘Naar Dolly Parton.’

Rens hield van Dolly Parton. ‘Islands in the stream’, een duet van Dolly met Kenny Rogers, was een van haar favoriete nummers. Het was de bedoeling geweest dat Herre en zij de openingsdans op dat liedje zouden doen.

Sinds die dramatische scène in de kerk had ze Herre niet meer gezien of gesproken. Hij was de kerk uit gestormd en daarna had niemand meer iets van hem gehoord, behalve Erik. Herre had een bericht naar zijn broer gestuurd dat hij een tijdje wegging en met rust gelaten wilde worden. In eerste instantie had iedereen gedacht dat hij ergens onder was gedoken om zijn wonden te likken, maar na een paar weken was de bezorgdheid toegeslagen. Familie en vrienden hadden talloze berichtjes achtergelaten, maar hij reageerde nergens op. Zijn moeder en Erik hadden contact gezocht met de politie, maar die kon weinig doen aangezien niets op een misdrijf wees. De politie had zijn verdwijning afgedaan als een vrijwillige keuze.

Inmiddels was er al een jaar niets van hem vernomen, alsof hij door de kieren van de tijd was geglipt. Misschien was hij er wel samen met zijn minnares vandoor gegaan en woonden ze nu ergens in een mooi, zonnig land.

‘Shit, je hand ziet er niet goed uit,’ wees Arend.

‘Die van jou nog minder.’ Bloed liep in straaltjes over zijn vingers en drupte op zijn kleding en het asfalt.

‘Wanneer heb je voor het laatst een tetanusprik gehad?’

Rens haalde haar schouders op. ‘Jij?’

‘Geen idee. Kom, we moeten naar de spoedeisende hulp,’ zei hij. Hij stak haar zijn goede hand toe en trok haar overeind.

Nu de adrenaline was weggezakt, begon haar hand pijnlijk te kloppen.

‘Bedankt dat je...’ begon Arend.

‘Geen dank.’

‘Ja, wel, het is...’

‘Andersom zou jij precies hetzelfde hebben gedaan.’

De kraai was al die tijd op zijn schouder blijven zitten. Rens begon te rillen. Van de kou en van de shock.

Arend zag het. ‘Hier, doe mijn trui maar aan.’

Hij joeg de kraai weg. Voordat ze kon protesteren, trok hij zijn fleecetrui uit en hielp haar die aantrekken. ‘Hou je gewonde hand er maar onder. Zo ja.’

Hij had nu alleen nog een t-shirt aan. Hij hield zijn gewonde hand tegen zijn lichaam gedrukt. Zijn t-shirt kleurde langzaam rood. Hij wees naar een eenvoudig huis dat een eindje verderop stond. Daar woonde zijn moeder, wist Rens. Zijn vader was bij een akelig ongeluk omgekomen toen hij een tiener was. Jarenlang was hij van het padje geweest – foute vrienden, drank en drugs –, maar wonder boven wonder was hij erbovenop gekrabbeld.

‘Ik woon tijdelijk bij mijn moeder in, nadat mijn relatie kapotging. Nou ja, tijdelijk... Ik woon er alweer een jaar.’

Verbeelde ze het zich of liep hij rood aan? ‘Je hoeft je tegenover mij niet te verontschuldigen. Ik zit in exact dezelfde situatie,’ zei ze.

Meteen na de ramp in de kerk was Rens naar het huis gegaan waar ze samen met Herre had gewoond en had haar kleding, laptop en spullen die haar dierbaar waren meegenomen. Sindsdien was ze er niet meer geweest. De meubels die ze samen hadden gekocht, de tv, de planten; hij mocht het allemaal hebben. Het huis was van hem, hij betaalde de hypotheek. Dat had hij beslist gewild. Rens had het toegeschreven aan mannelijke trots. Ze hadden een samenlevingscontract en een testament laten opstellen. Rens had toen liever willen trouwen, met z’n tweetjes, dan was alles maar geregeld, maar Herre had daartegen ingebracht dat hij een groot feest wilde. Het had haar ego gestreeld.

Bovendien wilde ze niet op de bank zitten waar hij die andere vrouw misschien op had geneukt. Of de keukentafel die ze door een

meubelmaker hadden laten maken, terwijl hij misschien in gedachten bij zijn minnares was. Hij had die ochtend dat ze een afspraak hadden bij de meubelmaker eerder weg gemoeten, wist ze nog. Om bij haar langs te gaan?

Ze wist nog steeds niet wie het was. Daar had ze ook geen enkele behoefte aan.

Arend lachte. Hij deed gelukkig niet alsof hij van niets wist. Iedereen wist het. Het afblazen van haar huwelijk had haar in ieder geval een flinke portie nederigheid bijgebracht. Ze had het veel te hoog in haar bol gehad. Het liefst had ze willen vluchten om nooit meer terug te komen, net als Herre, maar dat was haar eer te na. Haar trots was groter dan haar vernedering, al scheelde dat niet veel.

Dolly liep in het gras te snuffelen alsof er niets gebeurd was.

‘Ze krijgt nooit meer een bal van me,’ verzuchtte Arend.

‘Kun je rijden?’ zei ze.

‘Ik stuur, jij schakelt,’ zei Arend. ‘Dan moet het lukken.’

‘Je kunt zo voorlopig niet werken.’

‘Maak je daar maar geen zorgen over.’

Dat deed Rens ook niet. Ze deed haar mond open om te zeggen dat ze zich niet druk maakte om hem en niet om Mariëngaarde, maar Arend was al door de garagedeur verdwenen. Rens bleef buiten staan. De hond ging achter Arend aan. Even later verscheen Arend weer, met de autosleutels in zijn goede hand. Hij had een theedoek om zijn gewonde hand gewikkeld. In zijn andere hand hield hij er nog een.

‘Geef me je hand eens,’ zei hij.

Rens haalde haar gewonde hand onder de fleecetrui vandaan. Door haar oogharen gluurde ze naar haar vingers. Ze was niet bang voor wat ze te zien zou krijgen, het was meer dat de pijn meestal begon zodra je de wond zag, alsof je hersenen dan pas geloofden dat er iets aan de hand was. Zo goed en kwaad als het ging rolde hij de theedoek om haar hand.

‘Tis een schone, hoor,’ zei Arend.

‘Dat is het voordeel van bij je moeder inwonen,’ zei Rens.

Ze meende Arend even te voelen verstijven.

‘Moeten we niet eerst de Dokterswacht bellen?’ zei Rens snel.

‘Dat doe ik onderweg wel.’

Arend had een enorme truck, het type dat je overal in de Verenigde Staten zag, een rode. De lak glom. De opstap was hoog en Rens hees zichzelf met moeite naar binnen. De truck kwam brullend tot leven. Rens lachte.

‘Het is een diesel, hoor,’ zei Arend.

‘Ik zeg toch niks?’ zei Rens. Het leer rook heerlijk.

Arend zette zijn mobiel in de houder en toetste het nummer van de Dokterswacht in. Terwijl hij naar Dokkum reed, deed hij zijn verhaal aan de vrouw aan de andere kant van de lijn. Die deed moeilijk, zoals ze altijd moeilijk deden bij de Dokterswacht – kon het niet tot morgen wachten dan konden ze bij hun eigen huisarts langs – en na duizend vragen over hun verwondingen – in hoeverre was er echt doorgebeten, was schoonmaken en een pleister niet voldoende, meestal deed bloed het er erger uitzien dan het was – mochten ze langskomen.

Af en toe blikte Arend opzij. Het gaat prima, wilde ze tegen hem zeggen. Haar hand klopte behoorlijk. Arend reed hard, maar kalm.

‘Er zit een flesje water in het dashboardkastje.’

Rens pakte het flesje. Het was nog een behoorlijke klus om de dop eraf te krijgen.

‘Wil jij ook?’ zei ze, nadat ze een paar flinke slokken had gedronken.

‘Mijn handen...’

Rens zette het flesje aan zijn mond. Dat deed ze nogal onhandig en de helft van het water liep over zijn kin naar zijn hals.

‘Sorry,’ zei ze.

‘Droogt wel weer op.’

Ze draaiden de parkeerplaats van het ziekenhuis in Dokkum op. Het was een paar jaar geleden failliet gegaan en daarna overgeno-

men door een groep particuliere dokters. Veel zorg was inmiddels uitgekleeft. Je kon hier niet meer bevallen, daarvoor moest je naar Leeuwarden, dat op een halfuur rijden van Dokkum lag.

De vrouw achter de balie had er niet veel zin in. Toen Rens antwoordde dat ze haar zorgpas niet bij zich had, zuchtte ze diep en vroeg naar haar adres. Zonder erbij na te denken gaf Rens het adres van haar vader op, waarna de vrouw haar hoofd schudde. 'Ik heb geen Rens Bouw op dat adres.'

'O, ik sta nog op mijn oude adres ingeschreven, denk ik.' Rens voelde dat ze rood werd, al had ze geen idee waarom.

'Geef me je geboortedatum maar, dat gaat sneller.'

Nadat ze eindelijk alle formaliteiten hadden afgewikkeld, mochten ze plaatsnemen in de wachtkamer. Het was er gelukkig niet druk.

Er kwam een verpleegster voorbij. Haar blik bleef langer dan nodig was bij Arend hangen. Rens keek opzij. Voor haar was Arend een van de mannen die iedere dag over de werkvloer kwamen. Hij was niet haar type, maar ze begreep wat de verpleegster in hem zag. Gemiddelde lengte, gespierde armen, een door de zon gebruikte kop, een woeste bos blond haar. In zijn vrije tijd droeg hij vast een gouden ketting en een gouden armband.

De dokter, een man met een Indiaas uiterlijk, riep hen allebei tegelijk. 'Meneer en mevrouw Wester.'

'We zijn niet...' begon Rens.

'Ja,' riep Arend en hij kwam overeind.

De dokter wilde hun de hand schudden, maar bemerkte toen zijn vergissing. Hij ging hun voor de behandelkamer in, wees op twee stoelen en ging zelf op een bureaustoel zitten aan de andere kant van de tafel.

'Wat kan ik voor u doen?'

Arend vertelde wat er was gebeurd.

'Goed, laat de hand maar even zien,' zei de dokter.

'Ga jij maar eerst,' zei Arend.

'Nee, jij. Jij bent er erger aan toe dan ik.'

‘Haal allebei die theedoek er maar even vanaf, dan kijk ik wie er het eerst geholpen moet worden,’ zei de dokter.

Voorzichtig wikkelde Rens de theedoek los. Ze weigerde nog steeds te kijken. De dokter stond op om latex handschoenen aan te trekken en besloot Arend eerst te helpen. Hij maakte zijn hand zo goed mogelijk schoon en desinfecteerde de wonden.

‘Sommige wondjes gaan vanzelf dicht. Er zitten twee diepe, die moet ik toch echt hechten. Op de wat oppervlakkige bijtonden ga ik hechtpleisters aanbrengen, het zou mooi zijn als het daarmee lukt. Een hand vol hechtingen is ook niet zo fijn. En u krijgt uiteraard nog een tetanusprik. Er zijn geen pezen of spieren geraakt, dus dat is mooi. Wilt u verdoving?’

Arend schudde zijn hoofd.

Rens concentreerde zich op een bloedvlek op haar spijkerbroek. Ondanks de twee fleecetruien die ze aanhad huiverde ze van de kou.

‘Alles goed, mevrouw? U ziet nogal bleek.’

Rens knikte, maar begon te klappertanden. Ze werd misselijk en een beetje licht in haar hoofd.

‘Kunt u niet tegen prikken, mevrouw?’

‘Nee, dat is het niet, ik heb de hele dag nog niet gegeten.’

De dokter kwam overeind en belde kort met iemand. ‘Kun je even een kop thee met veel suiker brengen? En ik heb assistentie nodig. Dank je.’

Terwijl de dokter voorbereidingen trof, kwam de verpleegster die Arend aan een inspectie had onderworpen binnen met een plastic bekertje. Ze zette de thee voor Arend neer.

‘Het is voor mevrouw,’ zei de dokter.

‘O, sorry,’ zei de verpleegster, waarna ze het bekertje aan Rens gaf. De hitte sloeg ervanaf en ze brandde bijna haar vingers aan het plastic. Snel zette ze het op het bureau.

Na Arend was Rens aan de beurt. Gelukkig hoefde er niet gehecht te worden. Het ergste was het desinfecteren, dat gemeen beet. Door de hechtpleisters zag haar hand er als een lappendeken uit.

‘Ik breng uw huisarts op de hoogte, die kan het verdere verloop van de genezing begeleiden,’ zei de arts tegen haar. ‘En dat geldt ook voor u,’ wendde hij zich tot Arend. ‘Het zal wel dik en blauw worden. Dat wordt een paar weken niet werken. De hand wordt waarschijnlijk ook stijf, dus probeer zo veel mogelijk te blijven bewegen. Binnen het redelijke natuurlijk. Je moet geen pijn boven op de pijn krijgen.’